

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

JEAN-PIERRE
LÉAUD

PAULINE
ETIENNE

EL LEON DUERME ESTA NOCHE

Le lion est mort ce soir

França, 2017

Direcció: Nobuhiro Suwa

Intèrprets: Jean-Pierre Léaud, Pauline Etienne, Arthur Harari, Maud Wyler

Durada: 103 min

Gènere: Drama

Idioma: Francès

Data d'estrena: 31/05/2018

Lion est mort ce soir
un film de Nobuhiro Suwa

Entre la vida i el cinema

No hi ha dubte que Jean-Pierre Léaud –a qui el cinema Truffaut té dedicada una placa d'homenatge al vestíbul amb la recança que l'actor no va poder assistir a la seva inauguració, que va tenir lloc a propòsit de la projecció de *La mort de Lluís XIV* (Albert Serra, 2016)– és una presència mítica que arrossega la memòria d'una part del cinema modern. Una memòria especialment vinculada a François Truffaut (en relació amb el seu alter ego, Antoine Doinel) i Jean-Luc Godard, i que continua, a banda de Pasolini, amb els hereus de la Nouvelle Vague: des de Jean Eustache i Philippe Garrel fins a Olivier Assayas i Tsai Ming-liang. De fet, potser Aki Kaurismäki i Albert Serra són els únics que han intentat incorporar Jean-Pierre Léaud sense el pes d'aquesta memòria que fa que el recordem com l'adolescent de *Les quatre cents coups* (François Truffaut, 1959) i com el jove ansiós entre les tribulacions de l'experiència amorosa i les inquietuds polítiques. També el japonès Nobuhiro Suwa assumeix aquesta memòria i reconeix que ha volgut treballar amb Léaud perquè el seu desig de convertir-se en cineasta va originar-se amb el descobriment dels films de la Nouvelle Vague, que ell va sentir tan a prop de la vida al mateix temps que hi reconeixia una reflexió sobre el cinema. Així, no és per res que una de les seves primeres pel·lícules, *H Story* (2001), es plantegi com una nova versió impossible de la mítica *Hiroshima, mon amour* (1959) que va escriure Marguerite Duras i va dirigir Alain Resnais (encara que habités a la Rive Gauche, Resnais va sorgir a l'època de la Nouvelle Vague); sense oblidar, d'altra banda, que Suwa va néixer el 1960 a la ciutat japonesa marcada per la bomba atòmica. O que *Un couple parfait* (2005), el seu primer film rodat a França, explori la crisi d'una parella, tal com van fer tants cineastes de la Nouvelle Vague i els seus ascendents i descendents. Potser tampoc és per res que –a la manera de Truffaut– Suwa faci tanta atenció a la infantesa i les seves ferides, com s'esbossa a *M/Other* (1999) i es mostra clarament a *Yuki & Nina* (2009). En aquesta pel·lícula, codirigida amb l'actor Hyppolite Girardot, una nena viu amb estranyesa la separació dels

seus progenitors –la mare és japonesa, el pare, francès–, que suposa haver de deixar París per traslladar-se al Japó i separar-se, doncs, de la seva millor amiga. El cas és que *Le lion est mort ce soir* (2017) és un altre exemple evident de la influència perseverant de l'esperit de la Nouvelle Vague en la filmografia de Suwa, una pel·lícula que vol ser a prop de la vida i que alhora pensa el cinema, apel·la a la seva memòria i en recorda la naturalesa espectral: un lloc de fantasmes i al mateix temps una possibilitat de recuperar la innocència a través de cada persona que crea o imagina imatges per primer cop. El cinema com a pressentiment de la mort i com a renaixement constant. Nobuhiro Suwa ha posat en relació Léaud i uns nens que es proposen fer una pel·lícula en un petit poble de França. I ho ha fet com si documentés aquesta trobada, de la qual surten moments preciosos. El pretext ficcional també és significatiu. Léaud interpreta un vell actor que s'instal·la en una casa que va ser habitada per una dona, el seu primer amor. Mentre s'ocupa del seu fantasma particular es creua amb uns nens que volen fer una pel·lícula precisament de fantasmes i es converteix en el seu conseller i actor. Amb aquests elements argumentals i, sobretot, amb molta sensibilitat, Suwa crea una pel·lícula tan bella com fràgil, entre la realitat i la ficció, la naturalitat i la fantasia, la vigília i el somni, els vius i els morts, i sí, d'acord amb la Nouvelle Vague, entre la vida i el cinema. Hi ha la temptació de dir-ne el mateix que Jean-Pierre Léaud diu als nens de qui s'ha fet amic: «Heu fet una pel·lícula bella, sincera i pel pur plaer».

Imma Merino
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona